

FATİH SULTAN MEHMET

Gemilere Yol Açan Sultan

Joylino

FATİH SULTAN MEHMET

Gemilere Yol Açan Sultan

Bir gemi düşün.

Kocaman bir gövdesi, uzun bir direği, kalın halatları olsun.

Şimdi o gemiyi denizden çıkar. Altında dalgalar yerine toprak, önünde aşılması gereken bir tepe olduğunu düşün.

Bir gemi, tepenin üzerinden geçebilir mi?

Bundan yüzyıllar önce, İstanbul önlerinde gemiler işte böyle bir yolculuğa çıktı.

Bu büyük işi yaptıran, yirmi bir yaşındaki Sultan Mehmet'ti.

Peki, bir hükümdar neden gemilerini karadan yürütmüştü?

Bunu öğrenmek için biraz geriye, onun henüz küçük bir çocuk olduğu günlere gidelim.

1432 yılının bir bahar günü, Edirne’de bir çocuk dünyaya geldi. Babası Sultan II. Murat’tı. Adını Mehmet koydular.

Küçük şehzade büyüdü   kitaplarla tanıştı. Hocalarından dersler aldı; dinini, farklı dilleri ve geçmişte yaşamış insanların hikâyelerini öğrendi.

Kitapların sayfalarında uzak ülkeler, büyük şehirler ve eski hükümdarlar vardı.

Mehmet’in önünde keşfedilecek kocaman bir dünya uzanıyordu.

Bir gün o dünyada önemli kararlar verecekti.

Ama şimdilik öğrenmesi gerekiyordu. Harf harf, sayfa sayfa...

İleride tarihe geçecek büyük bir hükümdarın yolculu  , bir öğrencinin dikkatle dinledi   derslerle başlıyordu.

Mehmet daha on iki yaşındayken ilk kez padişah oldu.

Bu, küçük yaşta taşınacak çok büyük bir sorumluluktu. Ülkenin dört bir yanından haberler geliyor, önemli kararlar bekleniyordu.

Zor günler yaşandı. Bir süre sonra babası yeniden tahta geçti. Mehmet de Manisa'ya döndü.

Onun için öğrenme zamanı devam ediyordu. Tecrübe kazanacak, devlet işlerini daha yakından tanıyacaktı.

1451 yılında babası vefat edince yeniden padişah oldu.

Bu kez on dokuz yaşındaydı.

Önünde büyük bir hedef vardı: İstanbul'u fethetmek ve devletinin başkenti yapmak.

İstanbul, iki kıtanın buluştuğu yerdeydi. Denizlerle çevriliydi; karaya bakan tarafını güçlü surlar koruyordu.

Daha önce pek çok ordu bu surların önüne gelmiş, şehri alamadan dönmüştü.

Mehmet hazırlıklara başladı.

Boğaz kıyısında Rumeli Hisarı yükseldi. Tersanelerde gemiler hazırlandı. Ustalar büyük toplar döktü.

Çekiç sesleri birbirine karışıyordu.

Tak! Tak! Tak!

Bu büyük hazırlıkta herkesin bir işi vardı. Kimi taş taşıyor, kimi demir işliyor, kimi gemi yapıyordu.

Genç sultanın hedefi, binlerce insanın emeğiyle adım adım yaklaşmaya başladı.

1453 yılının nisan ayında Osmanlı ordusu İstanbul önlerine geldi.

Surlar yakından bakınca daha da yüksek görünüyordu.

Kuşatma başladı. Top sesleri duyuldu. Şehri savunanlar, duvarlarda açılan yerleri onarıyordu.

Günler geçiyor, surlar hâlâ dayanıyordu.

Denizde de büyük bir engel vardı. Haliç'in girişine kalın bir zincir çekilmişti. Osmanlı gemileri bu zinciri aşamıyordu.

Karada taş duvarlar, denizde demir halkalar...

Sultan Mehmet'in ordusu iki büyük engelle karşı karşıyaydı.

Fethe ulaşmak için yeni bir yol bulunmalıydı.

Üstelik işler her zaman istendiği gibi gitmiyordu.

Bir gün, şehre yardım getiren gemiler Osmanlı donanmasını geçip Haliç'e ulaştı. Bu, kuşatmayı sürdürenler için büyük bir güçlük oldu.

Mehmet'in önündeki sorun açıktı: Kendi gemileri de Haliç'e girmeliydi.

Deniz yolunu zincir kapatıyordu.

Peki ya kara yolu?

Sultan Mehmet, donanmanın bir bölümünün karadan taşınmasını emretti.

Gemiler tepelerin üzerinden geçirilecek, öte tarafta yeniden suya indirilecekti.

Şimdi bu cesur planı gerçeğe dönüştürmek gerekiyordu.

Halatlar, kızaklar ve güçlü eller hazırlandı.

Gece çöktü.

Gemiler, hazırlanan ahşap düzeneklerin üzerine alındı. Kalın halatlar gerildi. İnsanlar birlikte çekmeye başladı.

Önce ağır ağır...

Sonra biraz daha...

Kocaman bir gemi, toprağın üzerinde ilerliyordu!

Ahşaplar gıcırıyor, ayaklar yere sağlam basıyordu. Herkes aynı iş için uğraşıyordu: Gemileri tepenin ötesindeki suya ulaştırmak.

Bir gemi, ardından bir başkası...

22 Nisan sabahı Osmanlı gemilerinin bir bölümü Haliç'teydi.

Zincir hâlâ yerindeydi.

Ama gemiler artık onun öte tarafındaydı.

Denizde kapanan yol, karadan aşılmıştı.

Gemilerin Haliç'e ulaşması büyük bir başarıydı. Fakat İstanbul henüz alınmamıştı.

Kuşatma devam etti.

Günler uzadıkça yorgunluk arttı. Şehrin içinde de dışında da insanlar zor günler yaşıyordu.

Sultan Mehmet, komutanlarıyla hazırlıkları sürdürdü. Surların durumu incelendi, ordunun görevleri düzenlendi.

Büyük bir plan, ancak dikkatle uygulanırsa sonuç verebilirdi.

Mayıs ayının sonuna gelindiğinde son büyük saldırının hazırlıkları tamamlandı.

Mehmet ve ordusu, haftalardır önlerinde duran surlara bir kez daha yönelecekti.

Beklenen gün yaklaşmıştı.

29 Mayıs 1453 sabahı...

Son büyük saldırı başladı.

Uzun ve zorlu mücadelenin ardından Osmanlı askerleri savunmayı aştı. İstanbul fethedildi.

Sultan Mehmet henüz yirmi bir yaşındaydı.

Artık adı, bu büyük başarıyla birlikte anılacaktı:

Fatih Sultan Mehmet.

Yıllar süren hazırlıklar, cesur kararlar ve binlerce insanın emeği tarihe iz bırakmıştı.

Fakat savaş şehre acılar da getirmişti. İnsanlar hayatını kaybetmiş, evler zarar görmüştü.

Fatih'in önünde şimdi yeni bir sorumluluk vardı: İstanbul'u yeniden canlandırmak, başkentini ayağa kaldırmak.

İstanbul'da zamanla başka sesler yükselmeye başladı.

Ustaların çekiçleri, çarşıların uğultusu, ders çalışan öğrencilerin sesleri...

Fatih, şehrin onarılması ve gelişmesi için çalıştı. Medreseler, yani dönemin okulları açıldı. Bilginleri ve sanatçıları destekledi.

Kendisi de öğrenmeyi sürdürdü. Kitaplarla ilgilendi, âlimlerle konuştu, şiirler yazdı.

Fetihten sonra yıllarca hükümdarlık yaptı. 1481 yılında vefat ettiğinde ardında büyüyen bir devlet ve yeniden gelişen bir başkent bıraktı.

Edirne'de doğan küçük Mehmet, artık tarih kitaplarının Fatih Sultan Mehmet'i idi.

Onun hikâyesinde, karadan yürüyen gemilerin yanında açık kitaplar da vardı.

Aradan yüzyıllar geçti.

İstanbul'un kıyılarında hâlâ dalgalar kıpırdıyor,
martılar uçuşuyor. Haliç'ten tekneler geçiyor.

Bugün o sulara bakınca, bir zamanlar tepeleri aşarak
gelen gemileri hayal edebilirsin.

Kalın halatları, gıcırdayan kızakları, birlikte çalışan
binlerce insanı...

Ve onların başındaki genç sultanı.

O gün gemiler yeniden suya kavuştu. Mehmet ise
tarihteki adına doğru ilerledi:

Fatih Sultan Mehmet.

**İstanbul'un hikâyesi anlatıldıkça, onun adı da
yaşamaya devam etti.**

